

ТРАНСФЕР ТЕХНОЛОГІЙ ЯК ВАЖЛИВИЙ НАПРЯМОК ІННОВАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

Сьогодні Україна має достатній потенціал для інноваційного розвитку економіки, у тому числі прискорення використання у всіх сферах життя новітніх розробок та технологій шляхом їх трансферу. Однією з найважливіших складових інноваційного процесу і перспективним механізмом економічної стабілізації держави є трансфер технологій, сутність якого полягає в переданні ноу-хау, нових технологій, технологічного обладнання та науково-технічних знань від власника до замовника.

Основними формами передачі технології є: патентні угоди – міжнародна торговельна угода, по якій власник патенту уступає свої права на використання винаходу покупцеві патенту; ліцензійні угоди – міжнародна торговельна угода, по якій власник винаходу або технічних знань надає іншій стороні дозвіл на використання у визначених межах своїх прав на технологію; “ноу-хау” – надання технічного досвіду і секретів виробництва, що включають зведення технологічного, економічного, адміністративного, фінансового характеру, використання яких забезпечує визначені переваги (звичайно комерційно коштовні, але не запатентовані винаходи); інжиніринг – надання технологічних знань, необхідних для придбання, монтажу і використання куплених або орендованих машин і устаткування; франчайзінг – надання прав на використання торговельної марки або фірмової назви, а також надання послуг по технічній допомозі, підвищенню кваліфікації робочої сили, організації торгівлі і керуванню. Зазначені форми передачі технології найчастіше переплітаються і доповнюють один одного. За останній час розрив між створенням новітньої технології та її впровадженням в промисловість суттєво скоротився, і країни, які здатні швидко і ефективно їх використовувати. Однак в Україні через слабку взаємодію науки і бізнесу трансфер технологій не знайшов свого належного розвитку, тому перспективні наукові розробки часто не комерціалізуються. Низький успіх в реалізації проектів по трансферу технологій в Україні головним чином зумовлено двома групами чинників: по-перше, безпосередньо пов'язаних з недостатнім розвитком інноваційних процесів, що гальмує участь країни у міжнародному обміні технологій, та по-друге, зумовлених недоліками вітчизняного законодавства щодо визначення та захисту права інтелектуальної власності учасників інноваційного процесу. Міністерством освіти і науки України, як головним центральним органом виконавчої влади у сфері інноваційної діяльності, відповідно до його компетенції здійснюються всі можливі заходи по формуванню і реалізації ефективної державної інноваційної політики. Для вирішення існуючих проблем у цій сфері необхідна скоординована діяльність всіх органів державної влади та органів місцевого самоврядування для розв'язання першочергових завдань у сфері інноваційної діяльності на державному, регіональному та галузевому рівнях.

Література.

1. Андросова О.Ф., Череп А.В. А Трансфер технологій як інструмент реалізації інноваційної діяльності. Монографія. – К.: Кондор, 2007. – 356 с.
2. Бабій Л. Міжнародна конкурентоспроможність національної економіки України // Україна у світовому економічному просторі. – К., 2004.